

Sants va reconèixer la validesa jurídica de l'Enquesta amb decret del 28 de febrer de 2014. Després es va debatre, segons el procediment canònic habitual, si la Serventa de Déu va exercir heroicament les virtuts teològals, cardinals i connexes. El 10 de març del 2022, el Congrés Peculiar dels Consultors Teològics va donar el seu vot afirmatiu. Els Cardenals i els Bisbes, reunits en Sessió Ordinària el 8 de novembre de 2022, van reconèixer que la Serventa de Déu va exercir les virtuts cristianes en grau heroic.

El subscript Cardenal Prefecte ha informat de totes aquestes tasques al Summe Pontífex Francesc. Sa Santedat, acollint i confirmant els vots del Dicasteri de les Causes dels Sants, ha declarat avui: *Consten les Virtuts teològals, Fe, Esperança i Caritat cap a Déu i el proïsme, així com les Virtuts cardinals, Prudència, Justícia, Fortalesa i Temperança, i les Virtuts connexes, en grau heroic, de la Serventa de Déu Magdalena Aulina Saurina, Fundadora de l'Institut Secular v. d. "Senyorettes Operàries Parroquials", en el cas i per als efectes de què es tracti.*

El Summe Pontífex ha ordenat després que aquest decret sigui publicat i inserit en les actes del Dicasteri de les Causes dels Sants.

Entregat a Roma, el 17 de desembre de l'any del Senyor 2022.

MARCELLO Card. SEMERARO
Prefecte

✠ FABIO FABENE
Arqueb. tit. de Montefiascone
Secretari

DICASTERI DE LES CAUSES DELS SANTS
DECRET SOBRE LES VIRTUTS HEROIQUES
DE LA SERVENTA DE DÉU
MAGDALENA AULINA SAURINA

“Donar-se! Aquest ha de ser el nostre apostolat. Donar-se a Déu i a les ànimes. Només aquesta és la norma del nostre viure”.

Així deia la Serventa de Déu Magdalena Aulina Saurina, l'abril de 1934, explicant quina era l'essència de la vida, de l'espiritualitat i de l'apostolat de les “Operàries Parroquials”. Així mateix, ella va consagrar tota la seva existència a Déu a la vida secular, per a la seva glòria i per a la salvació de les ànimes.

Va néixer a Banyoles, Espanya, el 12 de desembre de 1897. La família i la parròquia van influir decisivament en la vida de fe de la Serventa de Déu, que des de molt jove va anar intuïnt la seva pròpia vocació de consagració laïcal. L'any 1912, a partir de la lectura d'una biografia de Gemma Galgani, després proclamada Santa, que va assumir com a model de vida i especial protectora, es va sentir més orientada cap a aquesta particular forma de consagració. Entre els seus directors espirituals destaca el Beat Fulgenci (nascut: Josep Albareda Ramoneda), monjo benedictí, que va morir màrtir el 1936. La celebració mariana del mes de maig del 1916, en un barri de Banyoles, va marcar l'inici d'un intens apostolat parroquial de la Serventa de Déu. Van ser múltiples les iniciatives, entre elles una fundació cultural de laics, a la qual va donar el nom de “Casa Nostra”. De la malaltia i del patiment, que la van acompanyar al llarg de la seva vida, en va fer precioses ocasions per oferir-se com a víctima a Déu

pel bé de les ànimes. L'experiència de vida interior i les seves activitats apostòliques van atraure al seu voltant moltes famílies disposades a col·laborar i molts joves que demanaven compartir la seva vida. El 1933 les seves primeres seguidores van fer la seva pròpia consagració. Van ser particularment difícils, els anys de la guerra civil espanyola, durant els quals la Serventa de Déu va ser incansable en la caritat, arriscant fins i tot la seva pròpia vida per ajudar molts perseguits. Però, encara de més turments, per les incomprendiments i les dificultats sorgides, van ser els anys venidors. Malgrat tot, gràcies a Marcel·lí Olaechea, Bisbe de Pamplona i després Arquebisbe de València, es va reconèixer la intuïció profètica que Déu havia inspirat a aquella humil dona de Banyoles. El 8 de desembre de 1945, l'Obra va prendre el nom de Pia Unió “de les Senyorettes Operàries Parroquials”. Van seguir moltes noves fundacions i un florit reeixir de l'Obra també fora d'Espanya. El 16 de juliol de 1951, a Castel Gandolfo, la Serventa de Déu va ser rebuda en audiència pel Venerable Servent de Déu, el Papa Pius XII, que li va dirigir unes paraules molt encoratjadores. Alguns anys més tard, forta en la fe i plena d'esperança en el Senyor, va acceptar serenament la nova prova que l'esperava, amb la destitució del càrrec de Directora i la prohibició d'admetre nous membres. El 15 de maig de 1956, a la casa central de l'Institut a Barcelona, molt malalta i provada, va morir. Les seves darreres paraules van ser: “No tinc cap pena. Estic tranquil·la. Tinc pau completa”. La visita apostòlica realitzada pel Pare Agatangelo da Langasco, O.F.M. Cap., va conduir a una plena comprovació de la veritat, fins que el 1962 es va aprovar definitivament la Pia Unió com a Institut secular de dret diocesà. El 2018 va passar a ser de dret pontifici.

Contemplació i acció van trobar un equilibri fecund i extraordinari a la vida i testimoni cristià de Magdalena Aulina Saurina. La pràctica de les virtuts es va convertir per a ella en l'expressió d'un esperit ardent, disposat i generós per fer el bé. El seu amor a la Creu, la devoció al Sagrat Cor de Jesús, l'atractiu de la vida franciscana, de la que en fou Terciària des del 1914, i un afecte especial a la Mare de Déu, van contribuir a enriquir el seu perfil espiritual. Encara que les feines quotidianes semblaven distreure-la, el seu cor sempre estava orientat cap a Déu: “En silenci i amb amor”, repetia sovint. Un amor sobreabundant a Déu va ser sempre la font de la seva caritat envers els germans, del do incondicional de si mateixa a l'apostolat i per a les obres apostòliques. Féu l'elecció de la pobresa, per poder viure radicalment la confiança en Déu i l'abandó en a la Providència. La gratitud pel do del Baptisme, porta de gràcia per a tots els membres del poble de Déu, va ser una constant a la seva vida i al seu ensenyament. Estimava la parròquia com a realitat essencial de l'experiència cristiana. Somiava l'Església, amb la visió profètica, aleshores completament clarivident, en la seva dimensió sinodal. Excepcional va ser la humilitat amb què va acceptar totes les humiliacions, veient-hi un signe de l'acció de Déu que purificava el seu cor i ho disposava tot per al progrés espiritual de les ànimes. La seva fama de santedat, ja present durant la seva vida, es va difondre encara més després de la seva mort, juntament amb el testimoniatge de gràcies i favors atribuïts a la seva intercessió. Per això, del 29 de gener del 2003 al 12 de juny del 2004, a la Cúria eclesial de Barcelona es va celebrar l'Enquesta diocesana, a la qual s'hi va afegir una Enquesta complementària del 29 de setembre del 2006 al 9 de febrer del 2013. La Congregació de les Causes dels